

— Τὸ ὄνομά του ;
 — Ἐκτωρ. Δὲν εἶνε αὐτό ;
 — Ναί. Ποῖος ἐκ τῶν δύο μ' ἀγαπᾷ περισσότερο ;
 — Ὁ δευτέρος.
 — Εἶσθε βεβαία ;
 — Βεβαίως.
 Ἡ Ἰουλιέττα ἐφριξίασεν.
 — Ἀλλὰ σῆς, εἶπεν ἡ Καισαρίνη, δὲν τὸν ἀγαπᾷτε.

— Ἀληθῶς.
 — Καὶ εἶνε δι' αὐτὸ πολὺ δυστυχής.
 — Τὸ γνωρίζετε λοιπόν ;
 — Καλλίστα. Ἡ μήτηρ σας σᾶς ὡμίλησε περὶ αὐτοῦ χθὲς τὸ ἑσπέρας.
 — Ναί. Ἐξακολουθήσατε.
 — Θὰ ὑπανδρευθῆτε μετ' ὀλίγον.
 — Ποῖον θὰ πάρω ; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλιέττα χαμηλῇ τῇ φωνῇ.
 — Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸν εἶπω, ἀλλὰ δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω, ποῖον πρέπει νὰ νυμφευθῆτε.

— Εἰπέτε.
 — Ὡ ! θὰ δυστυχήσετε, δεσποινίς, καὶ ἐνεκα ἰδιοῦ σας σφάλματος, ἐκτὸς ἂν μοῦ ὁρκισθῆτε ὅτι θὰ μὲ πιστεύσετε καὶ θὰ κάμετε ὅ,τι θὰ σᾶς εἶπω.
 — Πρὸς τί ὁ ὅρκος αὐτός ;
 — Διότι δὲν θὰ γείνετε εὐτυχής, παρὰ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὲ ὑπακούσετε.
 — Θὰ σᾶς ὑπακούσω, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα, ἥτις ἦτο περίεργος νὰ μάθῃ τί θὰ τῆς ἔλεγεν ἀκόμη ἡ μάγισσα.
 — Ὅταν ἐπιστρέψετε εἰς τὴν ἑπαυλιν, ἡ μήτηρ σας θὰ σᾶς ὁμιλήσῃ, καθὼς σᾶς ὡμίλησε χθὲς τὸ ἑσπέρας.
 — Γνωρίζετε λοιπόν τί μοῦ εἶπεν ;
 — Βεβαίως. Θέλετε νὰ σᾶς τὸ ἐπαναλάβω ;

— Εἶνε ἀνωφελές.
 — Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον θὰ ἴδετε, προσέξτε εἰς αὐτὸ πολὺ, δεσποινίς, μετὰ τὴν συνδιάλεξιν, ἥτις θὰ γείνη μετὰ τῶν ὁμῶν καὶ τῆς μητρός σας, εἶνε ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐκλέξητε διὰ σύζυγον, ὁ ποικιλόποτε καὶ ἂν εἶνε αἱ κλίσεις τῆς καρδίας σας δι' ἄλλον, διότι ἄλλως δὲν σᾶς ἐγγυῶμαι.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα, συγκεκινημένη, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἐξ ὅσων ἤκουσεν, ἔχει καλῶς. Μοῦ εἶπετε ἀρκετά.
 Καὶ ρίπτουσα χρυσῶν νόμισμα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐξῆλθε μετὰ τῆς Καικιλίας καὶ τῆς παιδαγωγοῦ τῆς.

— Τί σκέπτεσαι λοιπόν ; εἶπεν ἡ Καικιλία εἰς τὴν δεσποινίδα Βωζέ.
 — Σκέπτομαι ὅτι εἶμαι εὐτυχὴς εὐρισκομένη ἐκτὸς τοῦ οἰκήματος τῆς μαγίσσης καὶ ἀναπνέουσα καθαρὸν ἀέρα. Ἡ γυνὴ αὕτη εἰσέδυσεν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου.

— Θὰ κάμῃς ὅ,τι σοὶ εἶπε ;
 — Δὲν ἤξεύρω τίποτε. Τί θὰ ἔκαμνεν σὺ εἰς τὴν θέσιν μου ;
 — Θὰ ὑπήκουον.
 — Θὰ ὑπήκουες ;
 — Ναί.
 — Θὰ ἴδωμεν τότε.
 Καὶ ὑπὸ φοβερῶν σκέψεων κατεχομένη ἡ

Ἰουλιέττα ἐπανελάβε τὴν ὁδόν, ἥτις ἔφερεν εἰς τὴν ἑπαυλιν.

Ὅτε ὁ Βουρδάλου εἶδεν ἐξερχομένης τὰς τρεῖς γυναῖκας, εἰσῆλθε καὶ ἀφαιρῶν ἐκ τοῦ θακτύλου τῆς Καισαρίνης τὸν σιδηρεῶν θακτύλιον, τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὁποῖου τὴν εἶχεν ἀποκοιμήσῃ, τὴν ἀφύπνισεν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

— Τί ἐννοεῖς μὲ αὐτό ;
 — Ἐννοῶ ἂν ἦναι εὐχαριστημένη ἐκ τῆς ὑπηρεσίας σου.
 — Χωρὶς νὰ τὸ καυχῆθῃ, ναί.
 — Συνδέεται μὲ τοὺς Ροζενδάλ ;
 — Στενά. Τί θέλεις νὰ μάθῃς ;
 — Τίποτε ἐπὶ τοῦ παρόντος.
 — Ἀργότερα ὅμως ;
 — Ἴσως θὰ ἠδύνατο νὰ μὲ προστατεύσῃ.
 — Πῶς ;
 — Συνιστῶσά με εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βαρόνου.

— Καὶ διατί ὄχι τώρα ;
 — Δὲν δύναμαι. Ἐχω νὰ τακτοποιήσω πολλὰς ὑποθέσεις. Θέλω καὶ ἐγὼ νὰ ἀλλάξω θέσιν.

— Ἐχεις δίκαιον. Πρέπει νὰ μὲ μιμηθῇς.

— Ἀφες με νὰ σκεφθῶ ὀλίγας ἡμέρας.
 — Ποῦ θὰ σὲ ἐπανιδῶ ;
 — Ἐδῶ, ἀρκεῖ νὰ μὴ σὲ στενοχωρῶ.
 — Νὰ μὲ στενοχωρήσῃς, σὺ Ραβού ! σὺ ὁ καλῆτερος φίλος μου, ὁ παλαιὸς σύντροφός μου.

— Κάμε μου μίαν χάριν.

— Ποῖαν ;

— Μὴ μὲ ὀνομάζῃς πλέον Ραβού, κἀλυσον διὰ πέπλου τὸ παρελθόν μου Ἰοῦ ἐν ἐπισκεπτῆριόν μου : Ραβινέλ Λουδοβίκος. Τοῦτο εἶναι τὸ πλαστὸν ὄνομά μου.

— Ὅπως θέλῃς. Φαίνεται ὅμως λυπημένος.

— Ἐχω πολλὰς στενοχωρίας.

— Θὰ σὲ παρηγορήσωμεν.

— Καλέ μου φίλε !

— Πίνωμεν ἐν ποτηράκι : Σὲ κερνῶ.

— Εὐχαριστῶ, ἄλλοτε εἶπεν ὁ Ραβού.

— Ἀ ! παλαιέ μου φίλε Ραβού...

— Ραβινέλ.

— Ραβινέλ, ἔστω, ὑπέλαβεν ὁ Ζιρώ, δὲν ἐννοεῖς τὰ θέλητρα τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν διόγω. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι μὲ τὸν καιρὸν θὰ μάθῃς μίαν ἀλήθειαν.

— Ποῖαν ;

— Ὅτι ἡ θέσις ὑπηρετοῦ εἰς καλὴν οἰκίαν εἶναι ἡ καλῆτέρα εἰς τὸν κόσμον. Δὲν ἔχει κἀνείς οὔτε φροντίδας οὔτε ἀνάγκας. Εὐ-

ρίσκεσαι εἰς μεγαλοπρεπεῖς αἰθούσας καὶ εἰς γλυκεῖαν θερμότητα τὸν χειμῶνα. Τὸ θέρος ἀναπνέεις τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς. Καλὸ τραπέζι εἰς πᾶσαν ἐποχὴν, κλίνην μαλακὴν, ὠραίαν...

— Διασκεδάσεις ;

— Ὑπηρετρίας διὰ διασκέδασιν. Οἱ αὐθένται μας μᾶς συντηροῦσιν ὅπως πρέπει καὶ μᾶς καλομεταχειρίζονται.

— Τέλος, διαρκὲς πανηγυρις !

— Ναί, πιστεύσόν με.

— Αἱ ! αἱ ! εἶμαι μακράν.

— Ἀλήθεια, ἡ σύζυγός σου ; Τοῦ μὲ νὰ σὲ ἐρωτήσω.

— Τὰ ἔμαθες ;

— Βεβαίως. Ἐφυγε...

— Ἀγνοῶ τί ἀπέγεινε καὶ ποῦ εὐρίσκειται. Χαῖρε.

— Ὅχι χαῖρε. Θὰ ἐπανιδωθῶμεν.

Καὶ ἐσπινέζαν ἀλλήλων τὰς χεῖρας.

Ὁ Ραβού ἐξηκολούθησε τὴν ὁδὸν αὐτοῦ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' εἶχε τὴν καρδίαν ἐλαφροτέραν.

Ὁ σκοπός, ὃν συνέλαβε, σκοτεινὸς καὶ ἀσαφής ἐν ἀρχῇ, ἐμορφότο ἤδη ἐν τῷ νῷ του. Τὸ φᾶσμα ἐλάμβανε σάρκα.

— Ἄν ἦτο δυνατόν, ἐσκέπτετο, ἀλλ' εἶναι ἀνόητον !

Μετ' ὀλίγον ἡ ἰδέα αὕτη δὲν τῷ ἐφαίνετο πλέον τόσῳ ἀπραγματοποιήτος.

— Διατί ὄχι ; ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

Εἰς τὴν πλατεῖαν Μποῶ ἐστράφη πρὸς τὴν λεωφόρον Μαρινὺ καὶ κατῆλθεν εἰς τὰ Ἡλύσια.

Μετ' ὀλίγον ἔστη ἐνώπιον τῶν κήπων τοῦ μεγάρου Ροζενδάλ σκιαζομένων ὑπὸ μεγαλοπρεπῶν δένδρων ὡς ἐν νορμανδικῷ ὁάσει.

Νὰ εἰσέλθῃ ἐκεῖ ! Νὰ παρίσταται εἰς τὸν βίον τοῦ ἀνδρός, ὅστις κατέστρεψε τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἰδιοῦ του ! Νὰ μετρᾷ τοὺς παλμούς τῆς ὀρειχαλκίνης καρδίας, ἥτις θὰ ἐσπαράσσεται, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ τύχη ἐμεῖ-δία τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ καὶ ἔστρωνε τὴν ὁδὸν του δι' ἀνθρώπων. Τίς οἶδε ; Θὰ καθίστατο ἴσως ὁ ἐξ ἀπορρήτων τῶν μαρτυριῶν τοῦ ἀνδρός τούτου, ἅτινα αὐτὸς θὰ προεκάλει ! Θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ εἶπῃ : σοὶ ἀποδίδω ὁ φθκλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος. Ἐξωφλήσαμεν !

Ἐβύβριζε τὸ βλέμμα του ἐν τῷ ἄλσει ἐκείνῳ.

Μακρόθεν ἐφαίνετο τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον Ροζενδάλ, ὁ δὲ Ραβού παρετήρει αὐτὸ ἀπὸ τοῦ κιγκλιώματος.

Αἶφνης ὄχημα ἐξευγμένον δι' ἐνὸς μόνου ἔππου ἔστη ἐνώπιον τῆς θύρας.

Τῇ αὐτῇ στιγμῇ, ἐκ τοῦ ἄκρου δένδρουστοιχίας τινός, ἀνθρώπος τις ἐφάνη βαδίζων ἐσπευσμένῳ βήματι πρὸς τὴν λεωφόρον Γαβριήλ.

Τὰ χαρακτηριστικὰ του ἦσαν συνεσταλμένα... Ἐφαίνετο διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος ζωηρᾶς ἀνησυχίας.

Ὅταν ἐπλησίασεν ὁ Ραβού ἀνεγνώρισε τὸν βαρόνον Μάξιμον.

Ὁ τραπέζίτης ἔλαβε μικρὰν κλεῖδα, ἡνέωξε μικρὰν θύραν κατασκευασμένην ἐν τῷ κιγκλιώματι, ἔσπρεν αὐτὴν βιαίως ὀπισθεν τοῦ καὶ εἰσώρμησεν εἰς τὸ ὄχημα, χωρὶς νὰ

παρατήρησεν τὸν περιέργον, ὅστις ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἔστρεψε τὴν ῥαχίν αὐτοῦ.

— Τζῶν, εἶπεν ἐπιτακτικῶς, εἰς Βουλώνην καὶ τάχιστα.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐμάστισε τὸν ἵππον, ὅστις ὡς ἀστραπὴ ἀπῆλθε πρὸς τὴν ἀψίδα τοῦ Ἀστέρος.

K

Ὁ Ραβού ἤκουσε τὴν δοθεῖσαν διαταγὴν.

Ἀπὸ τῆς λεωφόρου Γαβριὴλ μετέβη ἐν τάχει εἰς τὴν ὁδὸν Μωβουέ.

Ἡ σπουδὴ ἐκείνη τοῦ βαρόνου σαφῶς ἐσήμαινεν ὅτι τὸ προσδοκώμενον συμβεβηκὸς εἰς τὴν ἔπαυλιν τῶν Πυργίσκων ἦν ἐν τῷ γίγνεσθαι.

Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ χάσῃ καιρόν.

Ὁ Ροβινώ καὶ οἱ σύντροφοι αὐτοῦ εὐρίσκοντο εἰς τὴν θέσιν των.

Τὸ καπηλεῖον ἐχρησίμευεν αὐτοῖς ὡς στρατηγεῖον.

Τὴν προτεραίαν ὁ Ραβού εἶχε μετρήσει αὐτοῖς τὰς δύο ἡμισυ χιλιάδας φράγκων, τὸ ἡμισυ δηλαδὴ τοῦ συμφωνηθέντος τιμήματος, ἡ δὲ εὐεργετικὴ αὕτη βροχὴ ἔπесεν ἐν τῷ Πρασίνῳ Κονίκῳ ὡς τὸ μάννα εἰς τοὺς Ἑβραίους ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Οἱ τρεῖς κακοῦργοι ἐκάθηντο πρὸ τραπέζης προγευματίζοντες.

Τὸν σύζυγον τῆς Γερμανῆς ὑπεδέχθησαν μετὰ κρυγῶν χαρᾶς.

— Ἡ συμφωνία μας ὑφίσταται; εἶπεν ὁ δικηγόρος.

— Σταθερά.

— Φρόνησις καὶ κατὰ τὴν συμφωνηθεῖσαν ὥραν.

— Ὑπὸ τὴν μεγάλην ὀρὺν, τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

— Ἐχῶ ἐν νέον, εἶπεν ὁ Ραβού.

— Τὸ γνωρίζομεν.

Ὁ Ροβινώ διηγήθη ὅτι εἶδε τοὺς ἀμαξηλάτας σπεύδοντας εἰς Παρισίους.

Ἡ οἰκία ἦτο ἀνάστατος. Οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τῶν συμβαινόντων.

— Ἀνέλαβαν νὰ ἐπαγρυπνῶ καὶ ἐπαγρυπνῶ, εἶπε.

Καὶ ἀποτεινόμενος εἰς τὸν ἀρχαῖον αὐτοῦ σύντροπον:

— Θὰ σὲ ὑπηρετήσωμεν ὡς πρίγκηπα. Θέλεις τὸ παιδίον, θὰ τὸ ἔχῃς.

— Παράδοξος ἰδέα! εἶπεν ὁ δικηγόρος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ραβού ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ:

— Δὲν μένεις; ῥώπτησεν ὁ Ροβινώ.

— Ὁχι. Θὰ μοῦ ὑποσχεθῇτε ὅμως ὅτι δὲν θὰ κακομεταχειρισθῇτε κανένα;

— Ἡσύχασε! θὰ φορέσωμεν χειρόκτια καὶ θὰ φερθῶμεν ὡς καλοανατεθραμμέναι δεσποινίδες, εἶπεν ὁ δικηγόρος. Δὲν εἶναι ἀληθές, Περὲξ;

Ὁ ἰθαλγὸς ἐκάμυσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Βέβαια, ἐγρύλλισεν.

Ἀν ὁ Ραβού ἦν ὀλιγώτερον ἀπησχολημένος θὰ παρετήρει τὸ εἶρον ὕψος τοῦ Ἰσπανοῦ.

Ἀγρία ἐκφρασις, ὁμοία πρὸς τὴν τῆς φυσιογνωμίας ὑαίνης ὁσφραινομένης πτώμα,

ἐξωγραφῆθη ἐπὶ τῆς ἀπαισίας μορφῆς του.

Ὅταν ὁ Ραβού ἐξῆλθεν οἱ τρεῖς συνένοχοι ἠτένισαν ἀλλήλους.

— Ἄν νομίζῃ πῶς θὰ σπάσωμεν τὸ κεφάλι μας διὰ τέσσαρα ἢ πέντε χαρτονομίσματα τῶν χιλίων, εἶπεν ὁ δικηγόρος, ἀπατάται. Ἄν τὰ χαλάσω μετὰ τὴν ἀστυνομίαν, θὰ τὰ χαλάσω διὰ ποσόν, τὸ ὁποῖον νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἀποσυρθῶ ἀπὸ ἐργασίαν ἐπὶ τῖνα καιρόν.

— Θὰ ἔχωμεν ποσὸν μεγάλο.

— Πρέπει νὰ τὸ ἴδωμεν.

Ὁ κύριος Δελόγκ ἐθῆκε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν.

Οἱ ἄλλοι ἐμυμήθησαν αὐτὸν πλησιάζοντες ἀλλήλους.

— Πρόκειται νὰ μὴ χάσωμεν τὴν περιστασίαν. Ὁ Ραβού μᾶς ἐγγυᾶται τὴν ἐπιτυχίαν. Ἄν εὕρωμεν τὴν οἰκίαν πλήρη κλητῆρων θὰ ἀπαντήσωμεν ὅτι ἐρχόμεθα νὰ ζητήσωμεν τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς κάποιον Ραβού φίλον μας, τὸν σύζυγον τῆς κυρίας. Βεβαίως ὁ κύριος τῆς οἰκίας θὰ εὐρεθῇ εἰς ἀμνηχανίαν.

— Βεβαίως.

— Ἐπὶ τέλους εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ κατορθώσωμεν νὰ διαρπάσωμεν τὴν οἰκίαν, ἔπειτα δὲ νὰ φύγωμεν τάχιστα.

— Τὰ μεσάνυκτα πρέπει νὰ εἶναι τελειωμένη ἡ ὑπόθεσις. Ὁ κομωδὸς ἔχει μερικούς προλήψεις καὶ μᾶς στενοχωρεῖ.

— Νὰ ἤμεθα τίμιοι, εἶπεν ὁ Ροβινώ. Ὁ Ραβού θὰ ἔχῃ τὸ παιδίον ἂν θέλῃ. Ἡμεῖς θὰ ἔχωμεν τὰ ὑπόλοιπα.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν περισσότερα. Ἄς κλείσωμεν τὸ στόμα, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ δικηγόρος. Παίζομεν βεζίκ;

— Παίζετε, εἶπεν ὁ Περὲξ. Ἐγὼ θὰ καπνίσω ἐν σιγάρων καὶ θὰ σὲ βλέπω.

Τὴν δευτέραν ὥραν οἱ εἰσερχόμενοι εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς κυρᾶ Κλαυδίας ἐβλεπον τὸν Ἰσπανὸν καπνίζοντα καὶ σκεπτόμενον, ἐνῷ ὁ Ροβινώ καὶ ὁ φίλος του Δελόγκ ἔπαιζον βεζίκ. Οἱ τρεῖς λωποδύται εἶχον τὸ ὕψος ἡρεμῶν.

Τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἐσπέρας ἐπερχομένης ὁ μὲν Δελόγκ καὶ ὁ Ροβινώ εἶχον ἀρκετὰ πίνει καὶ διατέλουν ἐν εὐθυμίᾳ, ὁ δὲ Ἰσπανὸς ἦν ψυχρότερος καὶ σκυθρωπότερος ἢ κατὰ τὰς ἄλλας ἐσπέρας.

KA

Ὁ Ροβινώ δὲν εἶχε περὶ ἑαυτοῦ τὴν καλλίστην ἰδέαν.

Θὰ ἐγίνετο κατὰσκοπος πρώτης τάξεως. Ἐγίνωσκε νὰ εἰσδῇ ἐν ταῖς ἀτραπαῖς βαίνων κατὰ μῆκος τῶν φραγμῶν ὡς αἰλουρος παραφυλάττων τὴν λείαν του, νὰ ρίπτῃ ταχὺ βλέμμα διὰ τῶν χαραγμῶν τῶν ἡμινηνεγμένων θυρῶν ἢ διὰ τῶν ραβδῶν τῶν κινκλιδωμάτων, νὰ εἰσάγῃ τὰ αἶτια βλέπων τὰ ἀποτελέσματα.

Ἀπὸ τῆς πρωίας περιεφέρετο περὶ τὴν ἔπαυλιν τῶν Πυργίσκων.

Ἀσυνήθης κινήσις ἀμαξῶν καὶ ἀνθρώπων, θαλαμηπόλων ἀπησχολημένων ἔδωκεν αὐτῷ νὰ ἐννοήσῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ τοκετοῦ τῆς Γερμανῆς. Αἱ πρῶται ὠδῖναι ἐπῆλθον ἀπὸ τῆς χαυγῆς.

Εἶχε ληφθῇ πᾶσα φροντίς ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ βασιλοπαίδος.

Ὁ ἱατρὸς ἀνέμενε τὸ νεογνόν, εἰς τὴν τοσαύτη αἴγλη καὶ τόσαι τέρψεις ἐπιφυλάσσοντο.

Τὸ λίκνον, θαῦμα εἰδῆσθαι, εἶχε παρασκευασθῇ παρὰ τὴν κλίνην τῆς μητρὸς.

Ὁ κληρονόμος ἐκεῖνος, μὴ νόμιμος ὡς οἱ πρίγκηπες οἱ γεννώμενοι ἐξ ἀθεμίτων ἐρώτων τῶν ἡγεμόνων, ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον τὴν μεσημβρίαν καὶ τριᾶκοντα πέντε τῆς ὥρας λεπτά.

Ὁ ἱατρὸς Ρεβούλ, εἰς ἐκ τῶν διασημοτέρων τῶν Παρισίων, ἀνήγγειλε τοῦτο τῷ βαρόνῳ Μαξιμῷ Ροζενδάλ, ὅστις ἐκράτει τὴν ἐρωμένην του εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, διὰ τῶν ἐξῆς λόγων:

— Κύριε βαρόνε, εἶναι ἐξαισία κόρη.

Ἐκάλεσαν αὐτὴν Μαρίαν - Μαξιμιλιανήν.

Μετὰ δύο ὥρας ἐδηλώθη εἰς τὸ δημαρχεῖον τῆς Βουλώνης ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ ὡς θυγάτηρ πατρὸς καὶ μητρὸς ἀγνώστων.

Καταφιλοῦσα αὐτὴν ἡ Γερμανὴ ἔκλαιεν ἐκ χαρᾶς.

Καὶ αὐτὸς ὁ βαρόνος, μ' ὅλην αὐτοῦ τὴν τραχύτητα, συνεκινήθη βιαίως.

Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐν ᾧ περιεβάλλετο ὑπὸ χαμαλῶν κολάκων, φθονούντων τὴν περιουσίαν του, καταφρονῶν πᾶν ὅ,τι εἶπεν ὑπ' αὐτόν, κατεῖχε δύο ὄντα ἀνήκοντα αὐτῷ: τὴν θελκτικὴν ἐκείνην γυναῖκα καὶ τὸ παιδίον ἐκεῖνο, ὅπερ ἦν αἷμά του.

Ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ λοιπὸν συνεκέντροτο πᾶσα ἡ εὐτυχία του.

Διῆλθεν ὥραν θείας χαρᾶς, ἀπείρου ἡδονῆς, καθ' ἣν καὶ ἡ σκληροτέρη ψυχὴ μαλακύνεται ἐν ἀπεριόριστῳ τρυφερότητι.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΤΟΝ

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ Ἐχθρός.

[Συνέχεια]

— Πολλοί, καὶ αὐτὴ ἡ παιδαγωγός, θὰ τὸ εὕρισκον παράδοξον· πρέπει ἐξ ἀπαντος νὰ εἶναι πλησίον τῆς θυγατρὸς σου, ἐλλείψει ἄλλου συγγενοῦς, γυνὴ ὠρίμου ἡλικίας καὶ καλῆς οἰκογενείας, ἡ ὁποία νὰ λάβῃ τὴν θέσιν θείας, ἐπὶ παραδείγματι. Ἐν Παισιόις εὐρίσκει τις τὰ πάντα ἀντὶ χρημάτων. Ὡφείλες ἐπίσης ν' ἀναθέσῃς εἰς τὸν κύριον Κορβιζιὲ τὴν ἐντολήν νὰ ζητήσῃ σεβαστὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία νὰ συγκατατεθῇ νὰ καταλάβῃ πλησίον τῆς Χρυσευγῆς θέσιν ἀγαθῆς καὶ ἀφωσιωμένης συγγενοῦς.

— Ἡ γυνὴ αὕτη εὐρέθη, εἶπεν ὁ κύριος